

Назар Проданюк, пастор: Саме тоді, коли голодний навколішки молився і обрав вірність Божому закону, почалися мої тісні стосунки з Богом

Назар разом з дружиною Анною та двома донечками звершує служіння у місті Кілія Одеської області.

Розкажіть, в якій сім'ї ви виростили?

Наша сім'я з села Чорний Потік, що на Івано-Франківщині. У моїх батьків дев'ятеро дітей: п'ять хлопчиків та чотири дівчинки. Я наймолодший. Четверо моїх братів також пастори. Я вже народився у християнській сім'ї, бо тато і мама прийшли до Бога завдяки старшому брату. У мене не було бажання стати служителем, але Господь змінив життєві обставини і показав, що я повинен Йому служити. Я змінив своє рішення, вчився, і вже чотири роки служу як пастор – два роки в Одесі і два в Кілії.

Мій старший брат Роман навчався у Львові, прийняв Господа, розповів про це батькам і вони також охрестилися. Згодом на служіння запросили брата Михайла, через десять років Василь та Любомир також отримали богословську освіту.

Наш батько помер, коли Любомир почав своє служіння, тому вирішили, що я буду жити у нього у селищі Криве Озеро Миколаївської області. Там я одержав першу професію електрика, допомагав брату, займався служінням з молоддю, був керівником молодіжного відділу в церкві. Тоді керівник молоді нашого регіону Євген Альохін запропонував мені взяти участь в табірному служінні. Ми збиралися у Криму в бухті

Ласпі. Мені подобалось усе літо працювати з молоддю.

Одного разу до мене підійшов Ігор Шевченко – керівник церкви на півдні України і запропонував вчитися на пастора. Я вже сам почав замислюватися над тим, щоб служити Господу, присвятити Йому все своє життя, тому з радістю відповів, що погоджуюсь. Він сказав, що через день я маю бути в Бучі і складати вступні іспити. Квитків не було, але Господь допоміг доїхати і вступити. В студентські роки займався служінням дітям з інвалідністю, два роки був скарбником студентської асоціації, проводив різні заходи для підлітків та дітей, допомагав у слідопитському клубі. Після випуску поїхав на своє перше служіння до Одеси. Два роки служив як пастор-початківець, потім перевели до міста Кілія, де маю громаду та ще три невеликі групи у селах.

Ваші батьки були адвентистами, а брати на пасторському служінні. Чи вагались Ви у виборі життєвого шляху: з Богом чи без Нього?

Хрещення я прийняв у сімнадцять років. До шістнадцяти жив з батьками, все в мене було ясно і легко, не мав ніяких турбот. Але склалося так, що мій батько помер у мене на руках, коли мені було чотирнадцять років. Тоді нікого не було вдома, я робив йому непрямий масаж серця, штучне дихання, щоб забезпечити можливість дочекатися швидку допомогу. На жаль, коли прибули медики, то зафіксували факт смерті. Після цього почався складний період мого життя. Ми вирішили повернутися з Одеської, де тоді мешкали, на батьківщину в Івано-Франківську область, де жили дві сестри. Там побудували маленький будиночок, поховали батька. Я ще не закінчив дев'ятий клас, коли все сталося. В новій школі стосунки з однокласниками не налагодилися, у них були свої правила. Але найбільше мене гнітило, що помер мій батько, а я не зміг його врятувати. Тоді ми разом з родиною вирішили, що я їду до брата Любомира. Цей переїзд не змінив мого становища, відчуття, що батько помер через мене, не полишало. Коли батькові стало зле, у нього були проблеми з серцем, викликали швидку допомогу, але лікарі не

приїхали. Потім викликали таксі, до приїзду машини я намагався втримати батькове життя, але не зміг. Довгий час мене не полишало відчуття, що не зміг врятувати тата до приїзду лікарів. Я дуже звинувачував себе.

Коли приїхав до брата Любомира, взяв на себе молодіжне служіння, але це було не щиро. На той час я був християнином у сьомий день, а не адвентистом сьомого дня. У суботу ходив до церкви, був прикладом для молоді, а серед тижня ставав абсолютно іншою людиною, і це мене хвилювало. Мого брата, як молодого пастора, направили на навчання у Вінницьку область. Ці півроку, коли жив сам, стали вирішальними у моєму житті. Контролю з боку рідних не було, я відвідував служіння і був прикладом, а серед тижня був самим собою. Одного разу витратив стипендію за тиждень, залишився без копійки. Наступний тиждень жив за рахунок запасів. А потім настав час, коли в мене не було ні їжі, ні грошей. Я нікому не казав, що зовсім нічого не їв. Вчитися було складно, бо тільки їсти хотілося. На перерві, коли одногрупники йшли до їдальні, я тікав у парк – це відчуття голоду було жахливим. Тоді вперше після хрещення, я став на коліна і щиро сказав: «Господь, я знаю, що моє життя не зовсім правильне, розумію, що ця моя нещирість до добра не доведе. Я хочу бути з Тобою, але розумію, що у нас немає тісних відносин. Я не відчуваю, що Ти поряд, не відчуваю, що Ти мені зараз допомагаєш. Є багато питань, на які не маю відповіді, багато проблем, які я не можу вирішити. Господь, я не знаю, що робити далі, просто не знаю. Покажи мені шлях». У суботу зранку мені телефонують і як електрику пропонують незначну роботу, але з достатньою для мене оплатою. Я зрадів, але зробити все потрібно в той день, тобто у суботу. Я запропонував зробити роботу в неділю, за що взяв би вдвічі меншу плату. Та роботодавець сказав, що треба зробити сьогодні і за це заплатять у два рази більше. Я попросив зателефонувати через півгодини. Ці півгодини стояв на колінах і питав у Бога: «Господи, що мені робити? Я хочу їсти, я дуже голодний, я дуже хочу їсти – мені потрібні гроші. Моє життя не є життям християнина. Я розумію свій гріх, але ця робота допоможе мені

вижити, купити щось поїсти». Я молився, виправдовувався, намагався Богові пояснити чому потрібно піти саме на цю роботу. Але раптом кудись зник голод, усі тривоги і переживання також зникли, пропали всі хвилювання, які гнітили через батька, стало спокійно на душі. І тут телефонують за роботу і питають, що вирішив. Я відповів, що прийняв рішення й у суботу працювати не буду. З того моменту моє життя кардинально змінюється.

В суботу я не вийшов на роботу, а з неділі до мене почали надходити замовлення на різну роботу: десь поміняти лампочки, поставити розетки. Настільки було багато замовлень, що купив і хліб, і до хліба. Робота є й гроші також. Згодом мене взяли працювати в магазин – збирати меблі. Такого, про що я переживав саме тоді, коли голодний стояв на колінах, вже не було, завжди мав фінанси.

Саме тоді, коли голодний навколішки молився і обрав вірність Божому закону, почалися мої тісні стосунки з Богом. Хоча виріс у адвентистській сім'ї, мої брати були пасторами, прийняв хрещення, я тільки в той час познайомився з Богом, дізнався, що Він може вирішувати всі питання. Це був той момент, коли мені потрібно було перевірити свою віру.

Саме після цього згадалася ситуація, що сталася при житті мого тата. Ми тоді жили в селі, а мені було десь дванадцять. Ми не мали колодязя, брали воду у сусідів. Батько вирішив викопати власний, і ми запрягли коня й поїхали возом до районного центру, щоб купити бетонні кільця для колодязя. Завантажили кільця на віз, зверху поклади дошку і я ліг на неї спати, бо то була п'ята година ранку. В один момент кінь зупиняється, батько намагається батоном його підігнати, але кінь не рушає з місця, як батько не старався. Тоді тато каже: «Назар, піди, проведи коня», а відповіді від мене немає. Батько обертається, а на дошках порожньо. Він зліз із воза, почав мене шукати. Трапилося так, що я заснув, но дорозі була ямка, куди колесо потрапило, віз струснуло і я скотився на землю, моя голова була в сантиметрі від заднього колеса. Якби у той момент кінь

почав рухатися, я б не залишився живим. Батько підняв мене, ми сіли на віз, і навіть не треба було нічого казати коневі, він сам пішов.

Цей момент вплив у моїй пам'яті, і я зрозумів, що Господь зберіг моє життя не просто так, що я потрібний Господу, що можу Йому служити. Потім мені Євген Альохін подзвонив щодо табірнього служіння, районний пастор Василь Кристініч запропонував знову очолити молодіжний відділ, і я зрозумів, що треба погоджуватися служити Господу. З того моменту почав думати про служіння.

До цього я не думав про пасторське служіння, відпала дитяча романтика, що пастор – це свята людина, що це все легко і просто. Колись я поїхав до одного з братів, вони тільки переїхали на нове місце служіння, й побачив, як він кожного ранку о пів на шосту прокидався, щоб встигнути все зробити. Пам'ятаю такий випадок, коли брат встав на пару хвилин пізніше, встиг вмитися, помолитися, взувається, а його дружина на ходу підгодовує, щоб не їхав на цілий день голодний. Я подумав: «Я не хочу так жити, так поспішати, я не хочу бути пастором. Я хочу десь собі працювати, відкрити власний бізнес, мати щось своє, але такого служіння не хочу». Це було дитяче відчуття, а після смерті батька, після того, що нагадала мені пам'ять, після моїх слів на колінах, зрозумів, що Бог хоче, щоб я Йому служив.

Коли Ви вирішили, що будете служителем, думали про різних людей, які можуть образити?

В училищі, де навчався на електрика, був предмет «Захист Вітчизни». На уроках ми складали різні нормативи – орієнтування по мапах, малювання карт, стройова підготовка тощо. З дитинства я був слідопитом, то мені це все було знайомим і виконував дуже просто – на «відмінно». Малювати нас вчили у клубі, марширувати вчили у клубі, орієнтуватися по компасу вчили у клубі – все, чого навчав викладач, не було новим. Сталося так, що нам дали тиждень канікул, і я поїхав у

гості до мами на Львівщину. Перед від'їздом мама попросила скосити траву. На Львівщині росте трава борщівник, властивості якої я не знав, тому одягнув шорти, взув тапочки і пішов косити. Сік з трави потрапив мені на ноги. Вкупі із сонячними променями від соку на тілі виникають опіки. Спочатку нічого не було, я поїхав до Львова, сів у поїзд і почали дуже сильно пекти ноги. З поїзда мене забрали, на машині повезли додому, ходити через сильні кислотні опіки не зміг. В лікарні мені зрізали пухирі, на ногах шкіри не було, тільки чисте м'ясо, робили перев'язки. Ходити я не міг. У цей час по предмету «Захист Вітчизни» йшли польові навчання. Студенти тиждень були у полі, копали окопи, вирізали собі дерев'яні автомати – грали у війну. Через два тижні я на милицях прийшов до навчального закладу, і дізнався, що мені поставили трійку (сім балів), хоча в мене були всі оцінки «відмінно». Це були останні дні в учбовому закладі, тому я пішов до викладача. Питаю чому така оцінка, прошу дозволити перескласти тести, показую довідку, що лежав у лікарні. Але вчитель лише натякнув, як вирішити питання. Я відповів, що нічого не дам, хай буде оцінка така, яку поставив. Розвернувся, підійшов до дверей, а потім обертаюся і кажу йому: “Запам'ятайте, в Біблії написано: «Хто торкається вас, торкається зіниці ока Мого». Зараз Ви зробили боляче не мені, Ви зробили неприємне Богові”, і пішов. Наступного дня знов приходжу до навчального закладу, а мене зустрічає цей викладач у зовсім іншій ситуації: я йду з милицями, а він їде назустріч в інвалідному візку. Того самого дня він виліз на дерево обрізати гілки, впав і зламав обидві ноги.

З того моменту маю чітке розуміння, що «хто торкається вас, торкається зіниці ока Мого». Тому, коли йшов на пасторське служіння, розумів, що люди, які завжди незадоволені, мають своє складне життя. Знав, що на мій захист стане Сам Господь, бо я буду робити Його справу, а Він мою. Щодо цього не хвилювався, мене непокоїло питання фінансів, бо на зарплату пастора неможливо придбати все, що хочеться. Дитинство було важким, ми не могли дозволити собі купити, що бажали, тому я

хвилювався чи зможу утримувати в майбутньому сім'ю. Але коли залишився вірним у суботу, Господь показав що Він проявить вірність стосовно мене – я не залишуся голодним, буду мати більше, ніж мріяв. Зрозумів, що питання фінансів взагалі не має бути основним. Богу важливо, щоб Його діти мали їжу й одягу. Усі питання фінансів, питання негараздів спрямовую до Бога.

Коли Ви свідомо прийшли до того, що треба святкувати суботу?

Я виріс у християнській сім'ї, мама приймала хрещення, коли чекала мене. З дитинства нам прививали ці принципи, я розумів що це правильно. Поки був дитиною, не питав: хто сказав, що це правильно? Чому це вірно? Підліток має вирішувати сам, а не хтось повинен йому нав'язати цю думку. Коли я приїхав у Криве Озеро, мав дуже багато питань чому так? Тому моє життя було двояким: у суботу був адвентистом, у будні трохи ні. Був період, коли мені здавалося, що це взагалі маніпуляція, замислювався: чи є Бог? Питання були значущими, шукав на них відповіді. Але той момент, коли я два тижня сидів голодний, коли стало питання порушити те, у що я до кінця не вірив, було відчуття, що мені потрібно залишитися вірним Богові. Ті благословення, які прийшли від Бога потім, не давали шанс подумати, що Бога немає, подумати, що дорога, на якій я стою – неправильна. Коли я залишився вірним у малому, побачив наскільки сильно Бог благословляє, згадував слова: «Випробуй Мене». Господь не хоче, щоб сліпо вірили в написане у Біблії. Йому важливі відносини з нами. Коли людина любить Бога, вона цінує стосунки з Богом, вона не буде порушувати, написане в Біблії. Коли немає відносин з Богом, людина буде шукати причину, щоб порушити. В моєму житті спрацював принцип – я спочатку пізнав Бога, побачив Його опіку наді мною, підтримку, і тоді не постало жодного питання: субота чи неділя, їсти свинину чи не їсти. Я прийняв Біблію такою, як вона є, написано субота – значить субота. У цей період читав книгу Елен Уайт “Дорога до Христа”, запам'ятав цитату, що “людина, яка хоче знайти у чомусь причину для сумнівів, завжди знайде.

Людина, яка хоче у чомусь переконатися, завжди знайде чому їй потрібно у цьому переконатися, і вірити у це". Тільки є один момент – ми віримо тому, що Господь такий сильний, а сумніваємося тому, що гріховна природа не хоче приймати Господні слова. Після тієї ситуації сумнівів у мене взагалі не було. Коли людина виконує Його Заповіді, Господь благословляє.

Як Ви знаходите спільну мову з людьми інших конфесій?

В мене досить багато друзів з інших конфесій. Це завдяки нашим таборам, до яких долучалися діти з різних віруючих сімей. Були дітьми й таких моментів було більше, коли ми намагалися одне одному довести свою правоту. Зараз я служу на території, де дуже багато баптистів. Розумію, що вони дуже хороші люди, певною мірою хороші християни. Але є деякі моменти, коли стоїть питання: як про це говорити, як з ними спілкуватися на окрему тему? В мене була ситуація, коли з баптистами говорили про суботу, свинину, хоча більше намагаємося говорити про те, що нас пов'язує, в такі моменти говориш принципово, чітко. У мене є один принцип, який записаний у Біблії: «Господь – Бог Єдиний, Бог Вічний, Незмінний, Бог порядку, стабільності». Як у такого Бога можуть бути змінни – сьогодні передумав, завтра не передумав, а післязавтра все на третій лад. Як Бог стабільності може так часто змінювати свої слова? Коли ми говоримо про чисту та нечисту їжу, говорю, що для Бога є їжа і є мерзота. Спілкуючись з людьми з інших релігій, ми діємо по простому методу Ісуса Христа – спочатку допомагати людям у потребах, потім розповідати істину. Кого потрібно було нагодувати – Він годував, кого потрібно вилікувати Він лікував. Цього методу притримуюсь я і моя сім'я. Коли потрібна допомога, ми повинні допомогти. А люди самі побачать і зацікавляться, захочуть відчути.

Чи маєте Ви такі служіння, які виконуєте не як пастор, а за покликом серця?

Ми служимо як пасторська сім'я, це вимагає багато часу. Але я продовжую табірне служіння, займаюся з підлітками і дітьми –

це те, що я люблю, що вибрала наша сім'я. Коли служив в Одесі, мали свій благодійний фонд, де працювали, допомагали робити різні проекти для молоді.

Якщо Ви маєте контакт з дітьми, що треба зробити, щоб вони залишились у церкві?

Перший момент – перестати їх тримати у церкві. На жаль, часто наші батьки, бабусі показують дітям не того Бога. Ми показуємо такого Бога, у Якого головне слово «не можна»: тобі не можна те, не можна се... Настала субота – «тобі не можна телефон брати», «тобі не можна те робити»... Й різні «не можна». Дитина не любить це слово, але якщо «не можна», то вона повинна розуміти чому? Ці моменти потрібно пояснювати. Щоб діти і підлітки залишалися в церкві, ми повинні з ними говорити відкрито, усі питання, від найбільш елементарних до найнеприємніших, які батьки не хочуть обговорювати з підлітками – усі теми повинна висвітлювати саме церква, а не вулиця та друзі. Тоді діти будуть розуміти, що з ними відкриті, і вони захочуть відвідувати церкву і бути там.

А другий момент, який дуже важливий – це служіння. Давати дітям, підліткам служіння відкриваючого, оператора, звукооператора – різного виду служіння, щоб вони відчували себе потрібними, що церква без них не зможе. Якби раз у квартал підлітки мали свою суботу, де вони з допомогою пастора готуються, повністю проводять служіння, беруть на себе організацію під керівництвом пастора. Ті церкви, у яких є клуби слідопитів, мають найменше підлітків, які залишили їх, і найбільше тих, хто лишився. Це тому, що вони мали служіння, їм довіряли служіння. У єврейському народі хлопчики у дванадцять років вважалися достатньо зрілими для того, щоб служити. Це був підліток, якому довіряли, до якого прислуховувалися, не нехтували, якого чули. Це стосується і дівчаток. Ми повинні не просто забороняти і показувати Бога не цікавого, при Якому нічого не можна. Навпаки, треба представляти Бога цікавим, веселим, бо Він є таким – Він радісний, і хоче, щоб і ми були радісними й щасливими. Без дітей та підлітків церква не має

майбутнього, тому треба берегти їх.

Яку роботу проводили під час карантину?

Для мене карантин – це святий поштовх від Бога. Усі пастори зрозуміли, що є служіння у соціальних мережах, якому не приділяли такої уваги. Завдяки карантину почали проводити служіння для підлітків усієї конференції, підключали дітей з усієї України. Ми проводили суботню школу, проповіді для підлітків, почав знімати відеоролики, щоб показати, що Біблія цікава. Зараз працюємо над тим, щоб почати прямі трансляції в інстаграмі, є плани щодо служіння в Tik-Tok – це саме там, де “сидять” наші підлітки. Це був дуже добрий поштовх для нас, щоб почали працювати у соціальних мережах. У нас є підлітки, які допомагають у цьому соціальному служінні. Даємо працювати їм і бачимо результати їхнього служіння.

В планах повністю почати служити для них в інстаграмі. Молимося, щоб Бог дав мудрості, як організувати роботу в Tik-Tok, бо там є своя специфіка, яка достатньо складна.

З ким Вам легше – з підлітками чи зі старшими членами церкви?

З підлітками, тому що вони прямо кажуть, що їм подобається, а що ні. Вони не будуть тримати в собі, ухилитися вправо-вліво, обговорювати за спиною. Мені подобається проповідувати підліткам – якщо їм не цікаво, вони починають брати телефони, тоді розумієш, що треба або міняти проповідь, або молитися і говорити «амінь». Це достатньо складна аудиторія, але з ними цікаво. Не можу сказати, що мені не подобається служіння у громаді, я вчусь у членів церкви, вони вчаться у мене. Я вдячний Богу за попередню громаду і за цю. Господь знає коли і куди нас направити.

Що ще для Вас зробив Господь?

Господь попіклувався про моє майбутнє життя, про мою майбутню дружину. З Анею ми познайомилися саме на богословському факультеті, де разом навчалися. Вона виграла конкурс по книзі

Еклезіаста, посіла одне з призових місць, і їй запропонували навчатися у Бучі. Саме в той час Аня навчалася на дизайнера, але залишила і пішла вчитися на богословський. Ми познайомилися, товаришували чотири роки – були кращими друзями, а через рік після випуску одружилися. В нас народилася донечки Естер і Рінель. Моя дружина має захоплення – вивчає німецьку та англійську мови, викладає для підлітків.

А яке Ви маєте захоплення?

Моє захоплення – це моє служіння, мені воно подобається.

⚠ Module cannot be rendered as the requested content is not (longer) accessible. Contact the administrator to get access.

Питання – Алла Шумило